

selle sisse, sealt lendas mulle middagi västa filmi, mis mind hirmus fodistas; siis top-pis ta jäalle middagi selle keppi otsa, sealt nagu müristas välguga rahet mulle ninasse ja kui ma üsna ligi olin ja tahsin mehe modi ta rindu kinni hakkata, siis tömbas ta halja külle kendi puusaast välja, kellega ta mulle nönda mööda suid ja filmi virutas, et ma pea-aegu surnud oleks oma maha jäänud". „Waata nüüd," ütles rebane, „mis suggune hooplit Hans ja osled! ja niskad ema kirwe nii kaugel, et ja sedda isegi enam kätte ei sa."

Sureja naerata.

Üks waga wanna mees oli suremas ja tema lapsed ja laste lapsed seisivad tema surma woodi juures. Tema filmad olivad kinni ja näitas magarvad, aga naeratas kolm korda. Kui ta omad filmad jäalle lahti tegi, küsits üks tema poegadest, mikspäraast ta kolm korda naeratanud?

See waga halpea ütles: „Esimisel korral läksivad kõik minu elu röömid mo eest mööda — ja ma pidin naeratama, et inimesed nissugusid tühje aðju, mis nagu weepullid, suits ja auur on, kassiks pidavad.

Teisel korral tulivad kõik need hädad ja waewad, mis ma oma elu aetal näinud, mo meeles, ja ma röömu stasjin ennaast, et n'ad nüüd minule oma offastega kadund on ja ei voi mulle ühtegi enam waewa teha, ja et aeg käes on, mil ma igavese rahu sisse lähen.

Kolmandal korral mötlesin ma surma peale, ja pani mind naeratama, et inimesed selle Jummasla inglise päraast, kes neid kõigest hädaast peastab ja igavese röömu majaedisse wüb, nii waga wöiwad karta ja hirmu tunda.

Höbbe Tasku nur.

Peter üks waene noormees, jää ühekerra ühte wedkiisse öömajale, ja tema magas rahuliste pingi